

Szobrot avattak.

Ott áll az országháza mellett. Fent egy kígyó halálos ölelésében vergődő hatalmas oroslán a szimboluma annak a sorsnak, amely az övé volt. Monumentális alakja körül csoportosulnak a magyar élet örök alakjai. És az emlékmű egyik sarkához elhúzódva Klió ül és történelmet ír: történelmet, amit ez a tragikus sorsú magyar jelentett. Az elé az épület elé került, amelyben legnagyobb küzdelmeit vívta magyar fajtajáért, nemzetet megmentő, nemes céljaiért és aki párszáz lépésre innen vállalta a vértanuhalált, de kitartott mindvégig az elvek mellett. Szobrot avattak s ez a kő- és bronzmű örök emlékeztetője lesz annak a gondolatnak, hogy valaki újra halhatatlan lett a magyar ég alatt.

Tisza István szobrát avatták. Szobra minden időben emlékeztetője már halhatatlanságának.

Milyen érdekes a történészek találkozása. Már jöttek a történelem új és egyre dühödtebb szelei, már kitört a forradalom s pontosan azon a helyen, ahol most a halhatatlan szobra áll, a népbiztos kiáltotta tele hallgatósága fülét szitkaival és rágalmaival és sebezte-sebezte az amúgy is nagyon sebes és nagyon járadt magyar lelkeket, akik hallgatták. Özönével hullott a gonoszkodó szó szájából mindarról, mi szent és csodálatraméltó volt a magyar történelemben. Vágott és ölt a szó és újra megölte az akkor már halott halhatatlan Tisza Istvánt.

Nagyon némán és nagyon szomorúan ott állt e tragikus idők krónikása, a Bujdosó Könyv szerzője is. Az országház valamelyik szegletében, hogy senkit se zavarjon, senkinek ne álljon az útjában. Hallgatott, hallgatott, de amikor a tomboló ember ott jent a dobogón az imént kihült tetemű embert már emberségében és magyar voltában is gyalázta, talán akaratlanul is kibuggyant tragikus magyarságának erejével a szó: Hiába szidod, e helyen, ahol most te állsz, avatják majd egyszer fel az ő szobrát. De akkor te már nem leszel!

A szomorú idők krónikása ekkor is megsejtette a későn elkövetkezőt.

Szobrot avattak, hogy emlékeztessen a halhatatlanra, aki mindenkor szimboluma lehet a vereckés, döngöléptű, domborúmellű és nagyon emberit akaró magyarnak és emlékeztessen ama végzetes koron túl a magyarság örök tragikumára.